

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : στο «ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

Οδός Ἀκαδημίας 40

Συνδρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ κιάκια καὶ πουλιέται 40 λεπτά τὸ φύλλο.

της στήν Ἀθήνα. Πᾶνε τώρα ἑπτὰ-ὀχτὼ χρόνια. Οἱ ἑφημερίδες τὴν ἐπτόλισαν τότε μὲ ὅλα τὰ κοσμητικὰ ἐπιθέτα ποὺ διαβάζουμε κάθε μέρα γιὰ τὶς πλέον ἀδέξιες πιανόλες καὶ γιὰ τοὺς πλέον ἀμόρφωτους πηδῆ-χτούληδες τοῦ πιάνου. Ἐλεγε ἕως ἐρθεῖ τότε γιὰ πρώτη φορά στὴν Ἀθήνα ὁ μεγάλος τεχνίτης Γκοτόφσκης. Μόλις τὸν εἶδε καὶ τὸν ἄκουσεν ἡ Λήδα μαζὺ μὲ τὴ μαγεῖα τῆς τέχνης της ἄναψε κι' ὁ πόθος νὰ πάη στὴ Βιέννα, καὶ νὰ τελειοποιηθῇ στὴ «Μαϊστέρσιουλε» ποὺ ἦταν διεφθунτής ὁ Γκοτόφσκης. — Βρέ, παιδί μου, κάτσε στὸ σπιτί σου καὶ στὴν ἡσυχία σου, ἐσύ δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλα μαθήματα» τῆς ἔλεγεν ὁ κύριος Νάξος. Αὐτὴ τίποτα. Ἐνα πρωὶ παίρνει τὴν κυρία μητέρα της, μπαίνει στὸ βαπόρι καὶ τραβάει γιὰ τὴ Βιέννα. Ἐκεῖ στὴν ἀρχὴ τὰδρε λίγο σκουρ. Γιὰ νὰ μπῇ στὴ «Μαϊστέρσιουλε» ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, καὶ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ τὴ δεχθοῦν. Δὲν ξέρω μὲ πόσους συναγωνίστηκε, μὰ διάβασα σὲ κάποια ἐφημερίδα πὼς κατῴρθωσε μὲ τρεῖς—τέσσερες ἄλλες νὰ μπῇ στὸ μεγάλο ἐκεῖνο σχολεῖο τῶν βιρτουόζων, ὅπου ἐσπούδασε δυὸ χρόνια καὶ στὸ τρίτο ἐπῆρε τὸ δίπλωμά της ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δύσκολο κοντσέρτο ποὺ ἔδωκε στὴ μεγάλη ὥδρα τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς μεγάλους μουσικοὺς καὶ τεχνοκρίτες τῆς Βιέννης. Ὁ Γκοτόφσκης τὴν ἐκράτησεν ἀκόμη ἕνα χρόνο γιὰ βο-ηθὸ του, καὶ πέρσι τὸν Αὐγουστο μᾶς τὴν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα μ' ἕνα θερμὸ συστατικὸ τοῦ στὴ Διέφθунση τοῦ Ὁδείου «νὰ τὴν πάρῃ ἀμέσως καθηγῆτρια γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν Τέχνη της καὶ τὴν παιδαγωγικὴ τῆς ὅσοι ἔχουν πόθο κι' ὄρεξι νὰ σπουδάσουν πιάνο». Καὶ τὸ Ὁδεῖο τὴν παρέλαθεν ἀμέσως καθηγῆτρια.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μικρὴ ἱστορία τῆς Λήδας Εὐλαμπίου ποὺ ἐσκόρπισε στὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου ὅλη τὴ μαγεῖα τῆς ἀπολλώνιας τέχνης μ' ἔργα τοῦ Μπρόμς, τοῦ Μπετόβεν, τοῦ Σιούμαν, τοῦ Κορέλλι, τοῦ Ραμὼ καὶ τοῦ Ρίχαρντ Στράους, ποὺ ἀνοίξε μὲ τὸ παίξιμο της σὲ θαυμασμὸ τὰ χεῖλη καὶ αὐτῶν τῶν ἀνι-ζήλων της στὴ θεϊκὴ Τέχνη—στὴν Τέχνη ποὺ στολί-ζει μ' ἕνα κλαδί δάφνης τὸ σεμνὸ της μέτωπο ξετοπι-ζοντας τὰγκάθια τοῦ κόπου καὶ τοῦ μόχθου ποὺ πρέ-πει νὰ προηγηθοῦν γιὰ κάθε μεγάλο θρίαμβο.

ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

ΖΩΝΤΑΝΟΦΟΒΙΑ

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Τὰ «Φύλλα» γράφουνε τὰκόλουθα: «Ἐχει μεγάλῃ σημασία ἡ ἔκδοσις λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ ποὺ νὰ στηρίζεται ἐπάνω σὲ χρηματικὰ κεφάλαια, γιατί ξέ-ρουμε ὅλοι μας ποὺ καταντοῦν παρόμοιες εὐγενεῖς προσπάθειες. Μὴ δὲν θυμᾶσθε τὸν «Διόνυσο»—τὸ κα-λύτερο ἐλληνικὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ—τοῦ μακα-ρίτη Καμπίση καὶ Μποῆμ καὶ τὴν «Τέχνη» ὕστερα τοῦ Χατζόπουλου; Πόσο ζήσανε;»

Κρίμα, ἀλήθεια, ποὺ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ περιοδικὰ (ἡ «Τέχνη» βγήκε πρῶτα καὶ ὕστερα ὁ «Διόνυσος») ζήσανε τόσο λίγο. Μὰ ὁ «Νουμάς» ποὺ ζεῖ ΔΕΚΑΤΕΣ-ΣΕΡΑ τώρα χρόνια καὶ ἴσως ζήσει ἀκόμη κι ἄλλα τόσα, ποὺ ζεῖ δίχως νὰ στηρίζεται ἐπάνω σὲ χρημα-τικὰ κεφάλαια;

Ἴσως γιατί ζεῖ ἔτσι, δίχως νὰ στηρίζεται κτλ., τὸν ξεχάσανε καὶ τὰ «Φύλλα», κταδ' κτλ. ζωντάς τον σὲ ἄδοξο θάνατο.

Με φίλτα
ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΤΥΜΦΡΗΣΤΟ

Φίλε Ταγκόπουλε,

Ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ κ. Τυμφρηστοῦ ποὺ δημο-σίευσες στὸ περασμένο φύλλο, μαθαίνω γιὰ πρώτη φορά πὼς ὁ Παλαμᾶς, στὴν πρωτοχρονιάτικη φιλολο-γικὴ ἐπιθεώρησή του, λέει ὅτι ἡ κριτικὴ ποὺ ἔγραψε κάποτε γιὰ μένα καὶ τὴν ἔδωκα ἐγὼ σὰν πρόλογο στὸν «Κόκκινο Βράχο», «ἐγράφηκε μὲ κάποιον ἐκδιασμὸ καὶ γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ κάποιον υποχρέωσιν» (!!!).

Τέτοιο ποῦμα ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ, οὔτε στὴ χρονιάτικη ἐπιθεώρηση τοῦ Παλαμᾶ, οὔτε πουθενά. Τὸ μόνον σχετικὸ ποὺ εἶδα στὴ χρονιάτικη ἐπιθεώρησιν, (στὸ «Ἐμπρός» δηλαδὴ τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ 1916, μὲ τὸ W. τοῦ Παλαμᾶ,) εἶνε πὼς ἦταν περιττὸ «νὰ προτάξω πρόλογον, γραμμένο ἀπὸ ποιητὴν ἀμφιδόλου κύρους καὶ ἀξίας». Δὲν εἶνε ἴσως μὲ τὰ ἴδια λόγια, γιατί δὲν ἔχω πρόχειρο τὸ φύλλο, ἢ ἔννοια ἕως, ποὺ τὴ θυμῶμαι καλά, εἶνε αὐτή. Παραξευεύτηκα μάλιστα τότε γιατί τάχα ὁ W. νὰ κατηγορῇ ἔτσι τὸν Παλαμᾶ, δηλαδὴ τὸν ἑαυτοῦ του, — μοῦ ἐξήγησαν ἕως ὕστερα, ὅτι τὸ κάνει καμμιὰ φορά, γιὰ νὰ φαίνεται πὼς ὁ хро-νογράφος W. εἶνε ὁλωσδιόλου ἄλλος ἀπὸ τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ. Ἐτσι ἡσύχασα καὶ δὲν ἔκαμα πιά λόγο γι' αὐτὸ τὸ παράξενο.

Ἐπειδὴ ἕως ὁ κ. Τυμφρηστὸς δὲν πιστεύω νὰ βγαλε-τᾶλλο ἀπὸ τὸ νοῦ του, ἀλλὰ ἴσως τὸ εἶδε κάποιος ἄλλος,

ποῦ δὲν τὸ εἶδα ἐγώ, τὸν παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ φωτίσῃ καὶ νὰ μοῦ πῇ, ποῦ ἀκριβῶς λέει ὁ Παλαμᾶς, ὅτι τὸ ἄρθρο του γιὰ μένα «γράφτηκε μὲ κάποιο ἐκδιασμός καὶ γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ κάποια ὑποχρέωση». Ἄν εἶνε, ἀξίζει νὰ τὸ ἴδῃ κ' ἐγώ. Ἄν δὲν εἶνε πάλι παρὰ καμμιά παρεξήγηση τοῦ κ. Τυμψηστοῦ, ἡ καμμιά κακὴ πληροφορία τρίτου, — γιὰτὶ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τᾶκουσε καὶ νὰ τὸ πέταξε ἀνεξέταστα, — πρέπει νὰ τὸ μάθω.

Δὲ θάπαντήσω βέβαια στᾶλλο ποῦ λέει γιὰ μένα ὁ κ. Τυμψηστός. Ἄνθρωπος ποῦ διαβάσει τὸν πρόλογο τοῦ «Κόκκινου Βράχου» καὶ παίρνει τὴν ἐντύπωση, ὅτι ὁ Παλαμᾶς «εἰρωνεύεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος» (!). δὲν εἶνε σὲ θέση νὰ κρίνῃ γιὰ τὸ παραμικρό. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶνε καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ σὰν τέτοιος πρέπει νάπαντήσῃ ὅς ἐστι τὸν ρωτῶ.

Μὲ ἀγάπη

Δικός σου

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΑΝΩ ΠΟΤΑΜΩΝ

Φίλε «Νουμά»

Ἀπὸ ὅλους ποὺ γράψανε κατὰ τοῦ «Πρωτομάστορα» μόνον ἕνας, ὁ Εἰδικὸς Β' στίς «Ἀθῆναι» τῶν 19. 3. 916 μ' εἶπαι πὼς τὸ ἔργο δὲν ἀξίζει τίποτα καὶ πὼς ὁ Καλομοῖρης, ποὺ γὰρ εἶχα τὴν ἀπλότητα νὰ τονε νομίζω ἀναγεννητὴ τῆς μουσικῆς μας, εἶναι τενεκὲς καὶ τίποτ' ἄλλο. Λοιπὸν ὁ Εἰδικὸς Β' (Εἰδικός!!!) μᾶς βεβαιώνει πὼς ὁ «Πρωτομάστορας» εἶναι μπλόφα μουσικὴ καὶ ὄχι ἔργο τέχνης, γιὰτὶ (προσέχτε σ' αὐτὸ τὸ εἰδικὸ ἐπιχείρημα) ὁ Καλομοῖρης εἶναι μαλλιαρός! Ράβδος ἐν γωνίᾳ κτλ.

Κι ὅμως ὁ Εἰδικὸς Β' εἶναι δημοτικιστὴς! Τὸ λέει στὸ ἄρθρο του. Σέβεται, λέει, καὶ τὸν Ψυχάρη. Δὲν πάει νὰ κουρεύεται! Δημοτικιστὴς καὶ νὰ σοῦ μιλάει γιὰ μαλλιαρούς!.. Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴ δῆλωση ἐνὸς νιόφαντου περιοδικοῦ ποὺ λέει «εἴμεθα δημοτικισταὶ χωρὶς ν' ἀναγνωρίζουμε τὸ σύστημα τοῦ Ψυχάρη». Ἰδια καὶ ἀπαράλλαχτα μποροῦσε νὰ γράφει καὶ ὁ Μιστριώτης: Εἴμεθα δημοτικισταί. Δὲ πᾶ' νᾶσαστε! Ἐμεῖς εἴμαστε δημοτικιστὲς καὶ κλαῖμε γιὰ κείνους ποῦρχονται νὰ ντροπιάσουν τὸν ἀγῶνα ἢ ἀπὸ ἀμάθεια ἢ ἀπὸ μακαλοσύνη.

Οὔτε δημοτικισταὶ οὔτε μαλλιαροὶ ὑπάρχουν. Μονο δημοτικιστὲς ἀναγνωρίζει ὁ ἀγῶνας καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι εἶναι καθαρηνουσάνοι μὲ μουντούνα.

Δικός σου

Γ. ΦΥΛΛΙΔΗΣ

ΠΟΝΟΣ

Χτὲς βράδυ πόσο ἐπόνεσ' ἡ καρδιά μου
κι' ἀπαφτα μεσ' στὰ στήθια μου ἐθρηνοῦσε
σὰν κἄτι ποῦχε χάσει νὰ ζητοῦσε
κἄτι ποῦ ἦταν μακριά, πολὺ μακριά μου.
Ὑπνος δὲν ἔκλεισε τὰ βλέφαρά μου
κι' ὀλονυχτὶς τὸ μάτι μου ἐθωροῦσε
σὰν κάποιο φάντασμα ποῦ τριγυροῦσε
μέσα στὴ σκοτεινὴ τὴν κάμαρά μου.
Τὸ φάντασμα τοῦ πόνου!... Τὸ φεγγάρι
ἀνήμερο νὰ μὲ παρηγορήσῃ
Πῆγε νὰ πέσῃ ν' ἀποκοιμηθῇ...
Κι' ὁ οὐρανὸς θλιμμένος ἀπ' τὴ δύση
τώρα ἕνα κλῆμα σιγαλὸ εἶχε πάρει
κ' ἡ λύπη του σὲ δάκρυα εἶχε χυθῇ!

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ :

ΜΗΤΣΑΣ ΠΕΡΡΩΤΗ

“ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ,,

Ο ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ὑπὸ τὴν προεστίαν τῆς Α. Υ. τοῦ
Πρίγκηπος Γεωργίου.

Μὴ γενομένης ἀπαρτίας πρὸς συγκρότησιν Γενικῆς Συνελεύσεως τῇ 17ῃ Μαρτίου καλοῦνται οἱ Ἐνθρονισταὶ καὶ τὰ Μέλη τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Ὁλίου, πρὸς συγκρότησιν τοιαύτης τῇ 27ῃ ἰδίου μηνὸς ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 11 π. μ.

Ἡμερησία Διάταξις.

- 1) Ἀνάγνωσις τῆς Ἐκθέσεως πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος 1915.
- 2) Ἀνάγνωσις τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.
- 3) Ἐκλογή τριῶν τακτικῶν Ἐλεγκτῶν καὶ δύο ἀναπληρωματικῶν διὰ τὸ ἔτος 1916.
- 4) Ἀντικατάστασις τριῶν Συμβούλων ἔξερχομένων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1916.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου)